

го. Въ разговоръ-тъ той ся обхождаше свободно и леко съ грамматикъ-тъ на Мерреиа, и често пестръше языкъ-тъ си съ такви прости думи, кои-то мы, колко да желяемъ да бжде живописна наша-та приказъ, не ще ся рѣшимъ да ги повтарямы.

Другарь-тъ му Мистеръ (Господинъ) Шельби, приличаше на господарь (Джентльмена); устройство-то на къщъ-тъ, постелка-та и покъщнина-та, показвахъ не само достаточность, нъ и богатство, и какъ-то забълъжихмы по горѣ двама-та господари бѣхъ ся прѣдали на важенъ разговоръ:

„Ето какъ быхъ устроиъ азъ това дѣло,” каза Г. Шельби.

„Азъ не мога съ той-зи пачинъ, да тръгувамъ,... рѣшително не мога Г. Шельби,” отговори другарь-тъ му като издигна чашъ-тъ съ вино-то помежду очи-ти си и свѣтлина-тъ.

„Тай Гели, тай, Томъ ie много добъръ чловѣкъ, Той гдѣ да ie струва си тай цѣна, — рѣшителенъ, почтенъ, способенъ управа всичкъ-тъ ми ферма (мушия) като iединъ чясовникъ.”

„Вы искате да речете че ie почтенъ като негртянинъ”, каза Гели, и си нали чашъ-тъ съ ракиа.

„Нѣ, азъ ти казвамъ истинъ-тъ. Томъ ie добъръ, прилженъ, благочестивъ. Той ie приелъ вѣрж-тъ прѣди четыре години отъ миссионери,

кои-то замипувахъ, и азъ мыслиж че ie станалъ истинный христианинъ; отъ тогы азъ съмъ му довѣрявалъ всичко, и пари и къщъ и коние, управявалъ ie всичко, и всѣкогы ie былъ почтенъ и благороденъ. во всѣко вѣщо.”

„Нѣкои чловѣци не вѣрватъ че Негртяне-ты могатъ да бждатъ благочестивы, Шельби,” Нѣ азъ яврямъ и въ послѣдникъ-тъ партиа, кой-то азъ заведохъ въ Новай Орлеанъ прѣзъ тай годинаж, ималъ съмъ iедного, кой-то ся ie молилъ като миссионерь и ie былъ всѣкогы кроткъ и смиренъ. Азъ добыхъ за него добръ суммаж, защо-то го бѣхъ купилъ за нищо отъ чловѣка, кой-то бѣ при нуденъ да продаде всичко, що имаше, азъ спечелихъ на него шесть стотинъ. Да, азъ мыслиж, че религыята на iединъ негртянинъ ie бѣсѣино вѣщо, ако ie неподѣлна стока а истина.”

„Да, Томова-та религыя ie истина, отговори Шельби. Ето още прѣди вѣколко дена пратяхъ го азъ да иде самъ си въ Спенсиати да изврши вѣкои мои дѣла, и да донесе пять стотинъ доллари.” Томъ, казахъ му азъ, азъ тя вѣрвамъ, защо-то знаиж че си христианинъ — азъ съмъ увѣренъ че не ще мя измаишь.” Томъ ся вряж — и азъ знаяхъ, че ще ся вряве. Казовали сж ми, че вѣкои си гнусны чапканы му думали:” Томъ за-